

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 24. juni 2011

Sag 17/2011

(1. afdeling)

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration
(kammeradvokaten ved advokat Henrik Nedergaard Thomsen og
advokat Mikkel Holm Nielsen)

mod

A

(advokat Tyge Trier, beskikket)

Særlig advokat beskikket i medfør af udlændingelovens § 45 e, stk. 2, 2. pkt.:

Advokat Henrik Steen Andersen.

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 11. afdeling den 21. december 2010.

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Børge Dahl, Lene Pagter Kristensen, Thomas Rørdam, Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Michael Rekling og Oliver Talevski.

Påstande m.v.

Parterne har gentaget deres påstande, dog således at A i påstand 7 endeligt har påstået sig til-
lagt 50.000 kr. med procesrente fra den 6. januar 2009.

Sagen har også for Højesteret været behandlet i en åben og lukket del, jf. udlændingelovens §
45 g, stk. 1.

Det er supplerende oplyst, at A ophørte med at opholde sig i Center Sandholm den 22. de-
cember 2010. Han havde inden da i en række tilfælde fået tilladelse til at overnatte uden for
centret, første gang den 6.-8. marts 2009.

Retsgrundlaget

Ved lov nr. 487 af 12. juni 2009 indsattes i udlændingeloven et nyt kapitel 7 b om domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v. Ordningen indebærer bl.a., at sagen opdeles i en åben og lukket del, jf. udlændingelovens § 45 g, stk. 1, hvis der er hemmeligholdte oplysninger i sagen. Efter udlændingelovens § 45 e, stk. 2, 2. pkt., beskikker retten en særlig advokat for udlændingen til varetagelsen af dennes interesser og udøvelse af partsbeføjelser med hensyn til oplysninger, der af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan udleveres til udlændingen, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 2.

I udlændingelovens § 45 f, stk. 1, hedder det:

”§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.”

I udlændingelovens § 45 h, stk. 1, hedder det:

”§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.”

Det hedder i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 209 af 28. april 2009 om den ordning, som er indeholdt i udlændingelovens kapitel 7 b, bl.a.:

”1. lovforslagets baggrund og indhold

...

Med lovforslaget foreslås en ny model for behandling og domstolsprøvelse af sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed. Den foreslåede model indebærer, at justitsministeren på baggrund af en indstilling fra PET foretager en vurdering af, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, og at Integrationsministeriet herefter træffer afgørelse om udvisning af udlændingen på baggrund af justitsministerens farevurdering. Endvidere indebærer den foreslåede model en særlig adgang til domstolsprøvelse af farevurderingen og afgørelsen om udvisning, hvor bevismaterialet opdeles i lukket og åbent materiale, og hvor der bliver mulighed for i lukkede retsmøder at fremlægge det fortrolige materiale, der ligger til grund for justitsministerens farevurdering, og hvor udlændingens interesser varetages af en særlig advokat. Det er dog en forudsætning, at udlændingen har adgang til tilstræk-

kelige oplysninger om beskyldningerne imod den pågældende, således at den pågældende er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat.

...

Med lovforslaget om indførelse af en særlig domstolsbehandling af sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, har regeringen tilstræbt at skabe en samlet overordnet løsning for domstolsbehandlingen af sådanne sager. Som det fremgår af redegørelsen nedenfor under afsnit 4.2.3., har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i en dom af 19. februar 2009 i sagen A. m.fl. mod Storbritannien anerkendt en ordning for domstolsprøvelse af lovligheden af en frihedsberøvelse, hvor bevismaterialet opdeles i åbent og lukket materiale, og hvor der udpeges en særlig advokat for den udviste. Imidlertid er det ifølge EMD en forudsætning, at den udviste gennem det åbne materiale har adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod ham, således at han er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat. I den forbindelse bemærkes, at der også i sager, der behandles efter de foreslåede regler, vil kunne være tilfælde, hvor domstolene vil finde, at den administrative udvisning og en eventuel frihedsberøvelse ikke vil kunne oprettholdes som følge af, at de fremlagte beskyldninger i det åbne materiale er af en sådan generel karakter, at den pågældende udlænding ikke er i stand til at give effektive instruktioner til sin advokat eller den særlige advokat.

...

4.1.5. Forholdet til EMRK i relation til domstolsprøvelse af farevurdering og udvisning

...

EMD's domme om fortolkningen af artikel 1 i 7. tillægsprotokol i sager om udvisning af sådanne udlændinge har ikke medført yderligere krav til domstolsprøvelsen af den administrative udvisningsbeslutning, end hvad der allerede følger af domstolens praksis efter EMRK artikel 8 og 13.

Efter lovforslaget vil den foreslåede domstolskontrol med Integrationsministeriets afgørelse om udvisning kunne medføre, at udvisningen ophæves, f.eks. fordi farevurderingen ikke findes tilstrækkeligt begrundet, eller – selv om farevurderingen findes begrundet – fordi udvisningen ikke i tilstrækkelig grad respekterer den pågældendes ret til et familieliv efter EMRK artikel 8. Den processuelle begrænsning, der ligger i, at udlændingens interesser vil blive varetaget gennem en særlig advokat, herunder gennem dennes adgang til sagens lukkede materiale og under lukkede retsmøder, er nødvendiggjort af den fortrolige karakter af PET's materiale. Det er Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning herved lever op til kravet efter EMRK artikel 8 og 13 om »en form for kontradiktorisk procedure, om nødvendigt gennem en særlig repræsentant, der er sikkerhedsgodkendt«, således som fastslået af EMD i den førnævnte praksis om udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det er på den baggrund Integrationsministeriets opfattelse, at forslaget om at indføre en ordning med styrket domstolsprøvelse af såvel justitsministerens vurdering af, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, som Integrationsministeriets afgørelse om udvisning vil være forenelig med EMRK artikel 8 og artikel 13 samt artikel 1 i 7. tillægsprotokol.

...

4.2.3. Forholdet til EMRK i relation til domstolsprøvelse af frihedsberøvelse

Ifølge EMRK artikel 5, stk. 4, har enhver, der berøves friheden ved anholdelse eller anden tilbageholdelse, ret til at indbringe sagen for en domstol, for at denne hurtigt kan træffe afgørelse om lovligheden af frihedsberøvelsen, og beordre den pågældende løsladt, hvis frihedsberøvelsen ikke er lovlig.

Spørgsmålet om, hvorvidt en ordning for domstolsprøvelse af lovligheden af en frihedsberøvelse, hvor bevismaterialet opdeles i åbent og lukket materiale, og hvor der udpeges en særlig advokat for den udviste, er forenelig med kravet om en effektiv domstolskontrol af en frihedsberøvelses lovlighed efter EMRK artikel 5, stk. 4, har været behandlet i EMD's dom af 19. februar 2009 (storkammerafgørelse) i sagen A. m.fl. mod Storbritannien. Sagen vedrørte 11 udlændinge, der var blevet frihedsberøvet som følge af en lov indført i Storbritannien i 2001, der gav adgang til udvidet frihedsberøvelse af udenlandske statsborgere mistænkt for at være internationale terrorister, hvis disse ikke kunne udvises på grund af risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i hjemlandet. Klagerne gjorde under sagen blandt andet gældende, at det var i strid med konventionens artikel 5, stk. 4, at de ved prøvelsen af deres sag – som foregik efter den britiske SIAC-model, jf. afsnit 4.1.3. – kun i begrænset omfang havde kendskab til beskyldningerne imod dem.

I dommen anerkendte EMD, at det af hensyn til statens sikkerhed kan være nødvendigt at begrænse adgangen til oplysninger og dermed adgangen til kontradiktion under en retssag om prøvelse af lovligheden af en frihedsberøvelse af en udlænding, der ved en administrativ afgørelse er udvist, fordi vedkommende anses for en fare for statens sikkerhed.

EMD fastslog endvidere, at kravet om en effektiv domstolskontrol af en frihedsberøvelses lovlighed efter EMRK artikel 5, stk. 4, kan opfyldes ved en procesform, hvor bevismaterialet opdeles i lukket og åbent materiale, og hvor der udpeges en særlig advokat for den frihedsberøvede. Det kræver dog, at den frihedsberøvede har adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod ham, således at han er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat.

EMD fremkom i den forbindelse med nogle generelle betragtninger om, hvornår den frihedsberøvede kan siges at have adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod ham. Domstolen udtalte, at hvis beviserne i vid udstrækning er fremlagt, og det åbne materiale spiller den afgørende rolle i afgørelsen, kan det ikke siges, at den frihedsberøvede er nægtet muligheden for effektivt at anfægte beskyldningerne imod ham. Det samme gør sig ifølge Domstolen gældende i sager, hvor alt eller næsten alt bevismateriale godt nok ikke er fremlagt, men hvor beskyldningerne i det åbne materiale er tilstrækkeligt specifikke til, at den frihedsberøvede kan udstyre sin advokat eller den særlige advokat med information til at imødegå det, uden at der er behov for at kende detaljer i eller kilder til materialet. Hvis det åbne materiale derimod i det væsentlige består af generelle påstande, og afgørelsen om, at den frihedsberøvede udgør en sikkerhedsrisiko, alene eller afgørende er baseret på lukket materiale, vil betingelserne i EMRK artikel 5, stk. 4, ifølge Domstolen ikke være opfyldt.

I den konkrete sag fandt EMD, at der i forhold til fire af klagerne forelå en krænkelse af artikel 5, stk. 4, idet de ikke - ud fra det åbne materiale, som havde været fremlagt i sagerne mod dem - havde haft mulighed for effektivt at anfægte beskyldningerne imod

dem. I forhold til fem af klagerne indeholdt det åbne materiale detaljerede beskyldninger om blandt andet indkøb af særligt telekommunikationsudstyr, besiddelse af særlige dokumenter knyttet til navngivne terrorismistænkte og møder med navngivne terrorismistænkte på bestemte datoer og steder. EMD fandt, at beskyldningerne havde været tilstrækkeligt detaljerede til, at klagerne effektivt kunne anfægte dem, og der forelå derfor ikke en krænkelse af artikel 5, stk. 4.

Lovforslaget vedrørende prøvelsen af frihedsberøvelsen ligner på en række punkter den britiske SIAC-model, som dommen A. m.fl. mod Storbritannien omhandler, og som EMD principielt har godkendt. Den foreslåede ordning om domstolsprøvelse af frihedsberøvelse af udviste udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, må derfor efter Integrationsministeriets opfattelse principielt anses for at være i overensstemmelse med EMRK artikel 5, stk. 4.

Som nærmere omtalt ovenfor vil det dog være en forudsætning, at den frihedsberøvede gennem det åbne materiale har adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod ham, således at han er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat. Den foreslåede ordning vil derfor skulle administreres på en sådan måde, at denne forudsætning er opfyldt.

...”

I lovforslagets specielle bemærkninger hedder det bl.a.:

”Til § 45 e

...

Det foreslås endvidere, at retten beskikker en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger, der efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen og dennes advokat (oplysninger, der er indgået i vurderingen af, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed). Udlændingen og dennes advokat har ikke adgang til de pågældende oplysninger og har ikke mulighed for at udøve de sædvanlige partsbeføjelser, herunder navnlig at kunne vurdere og udtale sig om de pågældende oplysninger, selv om disse fremlægges for retten og indgår i grundlaget for rettens afgørelse. Dette varetages i stedet af den særlige advokat, der har indsigt i og mulighed for at udtale sig om det materiale, som fremlægges for retten med henblik på at indgå i sagen, herunder de fortrolige oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen og dennes advokat.

Den særlige advokat udøver partsbeføjelser på vegne af udlændingen med hensyn til disse fortrolige oplysninger, men er i øvrigt ikke part eller partsrepræsentant i sagen. I det omfang udlændingen sammen med sin advokat kan udøve sædvanlige civilprocesuelle partsbeføjelser, herunder med hensyn til oplysninger, som er videregivet til udlændingen og fremlagt i retten, optræder den særlige advokat således ikke på vegne af udlændingen. Den særlige advokat har f.eks. indsigt i og kan udtale sig om oplysninger, som er undtaget efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Den særlige advokat kan også fremsætte begæring om, at sådanne oplysninger

skal videregives til udlændingen og dennes advokat, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 f, stk. 2, og kan kære rettens afgørelse om, at oplysningerne ikke skal videregives. Den særlige advokat har derimod ikke en almindelig adgang til f.eks. at kære rettens procesledende afgørelser under sagens behandling eller at indbringe byrettens endelige afgørelse i sagen for landsretten. Dette tilkommer udlændingen, som er part i sagen, jf. forslaget til § 45 e, stk. 1.

...

Til § 45 f

...

Det bemærkes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i dom af 19. februar 2009 (storkammerafgørelse) i sagen A. m.fl. mod Storbritannien som anført i afsnit 4.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger fremkom med nogle generelle betragtninger om, hvornår en frihedsberøvet kan anses at have adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod ham. Domstolen udtalte, at hvis beviserne i vid udstrækning er fremlagt, og det åbne materiale spiller den afgørende rolle i afgørelsen, kan det ikke siges, at den frihedsberøvede er nægtet muligheden for effektivt at anfægte beskyldningerne imod ham. Det samme gør sig ifølge Domstolen gældende i sager, hvor der er tale om, at alt eller næsten alt bevismateriale ikke er fremlagt, men hvor beskyldningerne i det åbne materiale er tilstrækkeligt specifikke til, at den frihedsberøvede kan give sin advokat eller den særlige advokat information til at imødegå det, uden at der er behov for at kende detaljer i eller kilder til materialet. Hvis det åbne materiale derimod i det væsentlige består af generelle påstande, og afgørelsen om, at den frihedsberøvede udgør en sikkerhedsrisiko, alene eller afgørende er baseret på »lukket« materiale, vil betingelserne i EMRK artikel 5, stk. 4, ifølge EMD ikke være opfyldt. Den frihedsberøvede skal således gennem det åbne materiale have adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod sig, således at den pågældende er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat.

...

Til § 45 h

...

Rettens afgørelse skal begrundes efter de almindelige regler herom, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, og en dom skal bl.a. indeholde en fremstilling af sagen og angive de faktiske og retlige omstændigheder, der er lagt vægt på ved sagens afgørelse, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2. En beslutning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 45 b, stk. 2, om, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens farevurdering, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen, finder som nævnt i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse også anvendelse i forbindelse med en domstolsbehandling efter det foreslåede kapitel 7 b. Rettens afgørelse (dom eller kendelse) må således affattes under hensyntagen hertil, dvs. således at den ikke indeholder fortrolige oplysninger, som ikke kan videregives til udlændingen. Det er således forudsat, at rettens afgørelse affattes og begrundes på grundlag af sagens åbne materiale, som udlændingen har kendskab til og har haft lejlighed til at kommentere, men således at retten i sin afgørelse kan henvise til, at oplysninger i det åbne materiale er godtgjort eller sandsynliggjort i de fortrolige oplysninger, som er fremlagt for retten og den særlige advokat.

må anses for et forsøg på at skræmme befolkningen, begrænse ytringsfriheden og hindre den offentlige debat – en person, der planlægger et sådant drab, må derfor anses for en fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 25, nr. 1.

Grundlaget for farevurderingen blev af sikkerhedsmæssige grunde ikke videregivet til A i forbindelse med integrationsministerens afgørelse herom eller Integrationsministeriets udvisningsafgørelse. Dette er i overensstemmelse med de regler, som såvel dengang som i dag gælder med hensyn til kontradiktion og begrundelse, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 1 og 2.

Domstolsbehandlingen i denne sag er undergivet de regler, der ved lov nr. 487 af 12. juni 2009 om ændring af udlændingeloven blev indsat i lovens kapitel 7 b. Loven giver mulighed for en opdeling af sagen i en åben og lukket del. Der kan under sagens lukkede del ske fremlæggelse af fortroligt materiale, som er indgået i farevurderingen, men som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen. Under den åbne del af sagen bistås udlændingen af en beskikket advokat. Til varetagelse af udlændingens interesser under den lukkede del af sagen beskikkes der en særlig advokat, som på udlændingens vegne udøver partsbeføjelser under denne del af sagen. Den særlige advokat må dog ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat, når de fortrolige oplysninger er videregivet til den pågældende, men udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Formålet med den særlige domstolsbehandling er at skabe en balance mellem på den ene side behovet for hemmeligholdelse af oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde og på den anden side hensynet til, at der er en reel mulighed for effektiv varetagelse af udlændingens interesser under sagen. Udlændingen skal således ifølge forarbejderne til loven have ”adgang til tilstrækkelige oplysninger om beskyldningerne imod den pågældende, således at den pågældende er i stand til at give effektive instruktioner til den særlige advokat”. Det er i lovforarbejderne udtrykkeligt anført, at der vil kunne være tilfælde, ”hvor den administrative udvisning og en eventuel frihedsberøvelse ikke vil kunne opretholdes som følge af, at de fremlagte beskyldninger i det åbne materiale er af en sådan generel karakter, at den pågældende udlænding ikke er i stand til at give effektive instruktioner til sin advokat eller sin særlige advokat”, og at domstolene ikke kan opretholde en afgørelse om udvisning alene med henvisning til beskyldninger af generel karakter eller til sagens lukkede materiale.

Højesteret fastslog i kendelse af 18. august 2010 vedrørende A (UfR 2010.2910), at reglerne om domstolsbehandling i udlændingelovens kapitel 7 b må anses for at være forenelige med den europæiske menneskerettighedskonvention, og at det ikke kan anses for at stride mod menneskerettighedskonventionen, at disse regler finder anvendelse på allerede anlagte sager, herunder den foreliggende sag.

Højesteret finder, at den manglende videregivelse til A af grundlaget for den administrative farevurdering og den administrative afgørelse om udvisning ikke er en krænkelse af den europæiske menneskerettighedskonvention eller artikel 1, stk. 1, i tillægsprotokol nr. 7 af 22. november 1984, jf. herved artikel 1, stk. 2. Den efterfølgende domstolsprøvelse af farevurderingen og afgørelsen om udvisning skal imidlertid leve op til det krav om kontradiktion m.v., der stilles hertil efter udlændingelovens regler om domstolsbehandling.

Spørgsmålet er herefter, hvad der er fremkommet af materiale under sagen til belysning af, om A må anses for en fare for statens sikkerhed, og om beskyldningerne mod ham er tilstrækkeligt faktisk underbygget på en måde, som respekterer lovens krav om kontradiktion m.v.

De beskyldninger mod A, som farevurderingen er baseret på, fremgår i det åbne materiale af Politiets Efterretningstjenestes redegørelser af 4. juni og 4. juli 2008. Det er i redegørelsen af 4. juni 2008 anført, at det på baggrund af det tilvejebragte efterforskningsmæssige materiale er Politiets Efterretningstjenestes vurdering, at der er bestemte grunde til at antage, at A og B var i færd med at forberede et terrorrelateret drab på tegneren Kurt Vestergaard, der havde tegnet en af Muhammed-tegningerne i Jyllands-Posten. Det er endvidere anført, at der er tætte forbindelser mellem blandt andre A og B, at A har en mere overordnet rolle, og at han fuldt ud har været inddraget i de aktiviteter, som efterretningstjenesten har afdækket. I redegørelsen af 4. juli 2008 er det yderligere anført, at A på et tidspunkt i 2005 gav B penge til en bil, der skulle anvendes til rekognosceringer, at A i februar 2007 sammen med B forberedte anskaffelsen af en pistol med lyddæmper samt håndgranater, at A skulle stå for indkøbet af en pistol, at A og B i efteråret 2007 sammen så selvmordsvideoer, og at A i forlængelse heraf tilkendegav, at B var udpeget som den, der skulle dræbe Kurt Vestergaard, og at drabet skulle udføres uden brug af våben.

Det er i redegørelserne alene anført, at de ovennævnte beskyldninger hidrører fra efterretningstjenestens overvågning og efterforskning. Der er ikke i det åbne materiale i øvrigt fremlagt oplysninger om grundlaget for efterretningstjenestens vurdering, hvorefter A har været involveret og haft en ledende rolle i planerne om at dræbe Kurt Vestergaard. Der er således ikke fremlagt beviser mod ham i det åbne materiale. Der er ikke i redegørelserne sammenholdt med det åbne materiale i øvrigt nærmere oplysninger om tidspunkt, sted eller omstændighederne bag de enkelte beskyldninger. A har i realiteten alene kunnet varetage sine interesser under sagen ved at fremkomme med en generel benægtelse af beskyldningerne.

På denne baggrund finder Højesteret, at A under domstolsprøvelsen af farevurderingen og udvisningen ikke under den åbne del har været præsenteret for sådanne specificerede oplysninger om de rejste beskyldninger, at han har haft en reel mulighed for effektivt at varetage sine interesser, herunder ved at give konkrete instrukser til den særlige advokat.

Konsekvensen af, at de fremlagte beskyldninger i det åbne materiale er af en sådan generel karakter, at udlændingen ikke er i stand til at give effektive instruktioner til sin advokat eller sin særlige advokat, er efter lovens forarbejder som nævnt, at de trufne administrative afgørelser ikke kan opretholdes. Integrationsministeriet skal derfor anerkende, at integrationsministerens afgørelse af 6. februar 2008 om, at A må anses for en fare for statens sikkerhed, og Integrationsministeriets afgørelse af 13. marts 2008 om udvisning af A skal ophæves.

Erstatning og godtgørelse (A's påstand 7)

I og med at Integrationsministeriets afgørelser af 6. februar og 13. marts 2008 ophæves, har afgørelserne som hævdet af A indebåret et indgreb i hans privatliv og familieliv ved, at han blev pålagt daglig meldepligt i Center Sandholm og pålagt ikke at overnatte uden for centret uden særlig tilladelse, jf. artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention. Højesteret tiltræder herefter, at A har krav på godtgørelse efter princippet i erstatningsansvarslovens § 26 og erstatning for positive udgifter. Højesteret tiltræder, at det samlede beløb skønsmæssigt er fastsat til 35.000 kr., idet 10.000 kr. heraf anses for erstatning for transportudgifter. Der er ikke ved det, der yderligere er oplyst for Højesteret, godtgjort et tab, der kan begrunde en forhøjelse som påstået af det samlede beløb til 50.000 kr.

Øvrige spørgsmål (A's påstande 3-6)

A's påstande 3 og 4 angår anerkendelse af, at hans tidsubegrænsede opholdstilladelse fra 2006 fortsat er gældende, henholdsvis at han har ret til en tidsubegrænset opholdstilladelse. Som anført af landsretten har Integrationsministeriet erklæret sig enig i, at det vil være en konsekvens af en ophævelse af farevurderingen og udvisningsafgørelsen, at opholdstilladelsen af 9. oktober 2006 står ved magt. Højesteret tiltræder derfor, at der ikke foreligger nogen aktuel tvist om hans ret til opholdstilladelse, og at påstandene er afvist som følge af manglende retlig interesse i prøvelse.

A's påstande 5 og 6 drejer sig om anerkendelse af, at behandlingen af ham hos Integrationsministeriet og Udlændingesservice har udgjort en retsstridig krænkelse af ham, herunder en krænkelse af hans rettigheder i medfør af den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 8 eller artikel 13. Disse påstande er så generelt formuleret, at de er uegnede til at blive taget under pådømmelse som selvstændige påstande. En afgørelse heraf vil endvidere efter det oplyste ikke have betydning for A's retsstilling i andre henseender end vedrørende påstandene 1-2 og 7, og påstandene 5 og 6 er prøvet som anbringender til støtte for disse påstande. Højesteret tiltræder derfor, at påstandene 5 og 6 er afvist.

Konklusion

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration skal anerkende, at ministerens afgørelse af 6. februar 2008 om farevurdering og ministeriets afgørelse af 13. marts 2008 om udvisning af A skal ophæves.

I øvrigt stadfæstes landsrettens dom.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.